

44/3592

Grosse

Mr.

In :

Uit:

UR.

RD

EUR

dd.

VONNIS uitgesproken door de Voorzitter van de **TWAALFDE KAMER** in openbare terechtzitting van de Arbeidsrechtbank van het Gerechtelijk Arrondissement Antwerpen in het gerechtsgebouw te Antwerpen op **DONDERDAG, ZES MAART TWEEHUNDERT VEERTIEN.**

A.R.nr. 13/7175/A

INZAKE:

[redacted]
woonstkeuze doende bij mr. K. VERSTREPEN, met kantoor te 2060 ANTWERPEN, Rotterdamstraat 53.

- eisende partij - ter zitting vertegenwoordigd door mr. DEBANDT loco mr. K. VERSTREPEN, met kantoor te 2060 ANTWERPEN, Rotterdamstraat 53.

TEGEN:

FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR OPVANG VAN ASIELZOEKERS,
met zetel te 1000 BRUSSEL, Kartuizersstraat 21.

- verwerende partij - ter zitting vertegenwoordigd door mr. A. WATTECAMPS loco mr. A. DETHEUX, met kantoor te 1050 BRUSSEL, Maliestraat 13.

VERLEENT DE RECHTBANK HET VOLGENDE VONNIS

Gezien de stukken van het geding, gevoegd bij het dossier van de rechtspleging, zoals vermeld op de inventaris ervan.

Gelet op het vonnis van 23 januari 2013 waarbij de heropening der debatten bevolen werd.

De voorschriften van de wet van 15.6.1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, werden nageleefd.

Gehoord partijen in hun middelen en gezegden ter openbare terechtzitting van 6 februari 2014.

Gehoord, de heer W. MIGNOLET, Substituut-arbeidsauditeur, in zijn mondeling advies, uitgebracht in de Nederlandse taal ter openbare terechtzitting van 6 februari 2014.

Verwerende partij geeft repliek.

Recht doende op de stukken van het dossier.

* * *

1. DE VORDERING

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van de Arbeidsrechtbank Antwerpen op 19 november 2013 tekent de heer Mahmoud Yahia beroep aan tegen de beslissing van FEDASIL van 17 oktober 2013.

Deze luidt als volgt:

“Het spijt me u te moeten informeren dat u geen recht meer heeft op materiële hulp op grond van artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (...) omwille van volgende reden:

- ***Beslissing tot weigering van verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken met bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 7 dagen (bijlage 26 quater) van 15/10/2013, betekend op 15/10/2013.”***

De vordering werd tijdig en op correcte wijze ingesteld.

* * *

Op 30 december 2013 nam Fedasil een nieuwe beslissing waarbij ook de materiële hulp aan een minderjarige vreemdeling die met zijn ouders illegaal in het Rijk verblijft wordt geweigerd.

Het verzoekschrift tot heropening van debatten van 13 januari 2014, kan beschouwd worden als tijdig beroep tegen deze beslissing.

De heer _____ vordert Fedasil te veroordelen tot het toewijzen van een opvangplaats of elk ander alternatief dat overeenstemt met de menselijke waardigheid op straffe van een dwangsom van 500 EUR per dag vertraging vanaf het tussen te komen vonnis.

2. FEITEN EN VOORGAANDEN

De heer _____ is een 36 jarige man van Palestijnse origine, afkomstig uit Damascus. Hij heeft een dochtertje van 6 jaar.

Zij zijn op 20 maart 2013 gevlucht uit Syrië. Ze werden in Griekenland geregistreerd wegens illegale binnenkomst en vroegen politiek asiel aan in Hongarije.

Op 17 juli 2013 kwamen ze aan in België en vroegen opnieuw asiel aan. De Belgische autoriteiten besloten dat Hongarije verantwoordelijk bleef voor de behandeling van de procedure en stelden een vraag tot overname.

Hongarije stemde in met het verzoek op grond van artikel 16 van de Verordening 343/2003 van 18 februari 2003.

Op 15 oktober 2013 nam DVZ een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten om reden (bijlage 26 quater):

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16 (1)c van de verordening van de RAAD (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003."

Op 17 oktober 2013 kreeg de heer [redacted] het bevel het opvangcentrum te Kapellen te verlaten binnen de 7 dagen, dus uiterlijk op 23 oktober 2013.

Hij diende een aanvraag tot verlenging van de materiële hulp in, bij fax van 21 oktober 2013. Hij steunde hierbij op de overweging dat hij nog steeds als asielzoeker dient te worden beschouwd. Vervolgens steunt hij op het KB van 24 juni 2004, gelet op het feit dat hij een minderjarige dochter heeft.

Op 23 oktober 2013 werden zij effectief uitgeschreven uit het opvangcentrum.

Op 24 oktober 2013 werd een eenzijdig verzoekschrift gericht aan de voorzitter van de arbeidsrechtbank. Deze vordering werd op 25 oktober 2013 niet ontvankelijk verklaard wegens gebrek aan bewijs van volstreekte noodzakelijkheid.

Op 8 november 2013 kreeg de raadsman van de heer [redacted] een fax vanwege Fedasil waarbij de aanvraag tot verlenging van materiële hulp zonder voorwerp wordt verklaard. Fedasil motiveerde dit door het feit dat hij de opvangstructuur al had verlaten.

Op 14 november diende hij een beroep in tot nietigverklaring en schorsing van de bijlage 26quater bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 9 december 2013 deed eiser een aanvraag bij het OCMW tot opvang in het kader van het KB van 24 juni 2004.

Het OCMW stuurde de aanvraag, na sociaal onderzoek door op 16 december 2013.

Fedasil weigerde bij beslissing van 30 december 2013 met als motivering:

"Het volstaat dat de familie zich begeeft naar de voor de asielaanvraag bevoegde lidstaat opdat de familie zou kunnen genieten van materiële opvang."

3. STANDPUNT EISENDE PARTIJ

De heer [redacted] verklaart dat hij en zijn dochter onmogelijk kunnen terugkeren naar Hongarije aangezien ze daar onmenselijk behandeld werden en opgesloten werden. Ze dienden een beroep in tegen de bijlage 26quater op 14 november 2013. Ondertussen leven hij en zijn dochter op straat.

Ingevolge artikel 3 van de opvangwet heeft elke asielzoeker recht op opvang van de indiening van zijn asielaanvraag bij DVZ en dit gedurende de hele asielprocedure.

Het feit dat Hongarije verantwoordelijk zou zijn verandert hier niets aan, gelet op het Arrest van het Hof van Justitie van 27 september 2012. Alleen de effectieve overdracht van de asielzoeker door de verzoekende lidstaat maakt een einde aan de behandeling van het asielverzoek door deze laatste, alsook aan diens verantwoordelijkheid voor het verstrekken van de minimale opvangvoorzieningen. De effectieve overdracht van vader en dochter is momenteel niet mogelijk aangezien dit een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Minstens hebben zij recht op materiële hulp op basis van het KB van 24 juni 2004.

Ter zitting verklaart de heer [redacted] dat hij nog steeds geen vaste verblijfplaats heeft. Er werd nog geen overdracht naar Hongarije gedaan, ze werden evenmin toegewezen aan een opvangcentrum. Ze hebben nooit vrijwillig de code 207 laten opheffen. Er werden ondertussen verschillende stappen ondernomen om opvang te verkrijgen.

4. STANDPUNT FEDASIL

Verwerende partij werpt op dat de heer [redacted] vrijwillig het Opvangcentrum van Kapellen heeft verlaten. Hij heeft nagelaten het Opvangcentrum in kennis te stellen dat hij een verlenging van verblijf heeft ingediend. Bijgevolg kan hij heden geen aanspraak meer maken op verlenging van verblijf in een opvangcentrum. Het verblijven in het opvangcentrum is één van de voorwaarden om en verlenging te kunnen bekomen.

Er werd geen verzoek gedaan bij het OCMW in toepassing van het KB van 24 juni 2004.

Ondergeschikt stelt FEDASIL dat het opleggen van een dwangsom dient afgewezen te worden, minstens dient ze beperkt te worden tot een redelijk bedrag.

5. BEOORDELING

De heer [redacted] ontving een bijlage 26quater op 15 oktober 2013. Hij diende een verzoekschrift tot schorsing en annulatie in op 14 november 2013. Deze procedure schorst het BGV niet automatisch.

* * *

De rechtbank dient te oordelen over de vraag of eiser, niettegenstaande hij een 26quater ontving, gerechtigd blijft op materiële opvang voor zichzelf en zijn minderjarige dochter, in een opvangstructuur van Fedasil.

Er is geen betwisting dat hij en zijn dochter momenteel geen vaste verblijfplaats hebben.

* * *

Artikel 3 van de opvangwet bepaalt:

"Elke asielzoeker heeft recht op een opvang die hem in staat moet stellen om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid. Onder opvang wordt de materiële hulp verstaan die op grond van deze wet toegekend wordt of de maatschappelijke dienstverlening die wordt verstrekt door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn overeenkomstig de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn."

Overeenkomstig artikel 6 van de Opvangwet stelt Fedasil een einde aan de materiële hulp zodra de termijn om het grondgebied te verlaten, is beëindigd.

Artikel 7 luidt als volgt:

§ 2. Het recht op de materiële hulp kan verlengd worden, om met redenen omklede beslissing van het Agentschap, wanneer de vreemdeling die verblijft in een opvangstructuur zich in één van volgende situaties bevindt en hiertoe een aanvraag indient:

(...)

3° De vreemdeling van wie de asielprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten, die een aanvraag heeft ingediend bij de autoriteiten bevoegd voor asiel en migratie tot uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten omwille van een onmogelijkheid om redenen onafhankelijk van zijn wil, om terug te keren naar zijn land van herkomst.

De verlenging van het recht op de materiële hulp eindigt wanneer het uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten afgelopen is ofwel wanneer dit uitstel wordt geweigerd;

(...)

Om aanspraak te kunnen maken op huidige paragraaf, mag de asielprocedure van de vreemdeling niet het voorwerp hebben uitgemaakt noch van een beslissing die een andere Staat dan de Belgische aanwijst als verantwoordelijke voor de behandeling van de asielaanvraag in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, noch van een beslissing om de nieuwe asielaanvraag niet in overweging te nemen in toepassing van artikel 57/6/2 van wet.

De heer _____ kan dus volgens artikel 7 §2, 3° van de opvangwet geen verlenging van zijn opvang vragen.

Artikel 7§3 bepaalt:

"§ 3. In bijzondere omstandigheden betreffende het respect voor de menselijke waardigheid kan het Agentschap afwijken van de voorwaarden die door huidige bepaling gesteld worden. Dit artikel vindt toepassing onverminderd de toepassing van artikel 4/1."

Op 27 september 2012 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie echter een interpretatief arrest uitgesproken (na een prejudiciële vraag van de Conseil d'Etat van Frankrijk) in verband met de Richtlijn 2003/9/EG tot vaststelling van de minimumnormen voor opvang van asielzoekers in de lidstaten. Dit arrest stelt dat de tenlasteneming moet verzekerd blijven tot aan de effectieve /daadwerkelijke transfer naar de bevoegde lidstaat.

Het Hof moest antwoorden op de vragen:

1.

Is een lidstaat die een asielverzoek heeft ontvangen dat aan zijn grens of op zijn grondgebied is ingediend, verplicht de in de richtlijn 2003/9 vastgestelde minimale opvangvoorzieningen voor asielzoekers ook te verstrekken aan een asielzoeker ten aanzien van wie hij overeenkomstig de verordening 343/2003 besluit een andere lidstaat als lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek om overname of terugname te verzoeken.

2.

a) neemt de verplichting die op de eerste lidstaat rust om minimale opvangvoorzieningen te verstrekken een einde op het tijdstip van de beslissing tot aanvaarding door de aangezochte staat dan wel bij effectieve overname of terugname van de asielzoeker of nog op een ander tijdstip?

b) Welke lidstaat moet dan instaan voor de financiële last van het verstrekken van minimale opvangvoorzieningen gedurende deze periode?

Het Hof was van oordeel dat er slechts één categorie van asielzoekers is die alle onderdanen van derde landen en staatlozen omvat die een asielverzoek indienen; dus ook de personen die wachten op een beslissing over de vraag welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, worden beschouwd als asielzoekers.

Op de eerste vraag antwoordde het Hof dat een lidstaat, waarbij een asielverzoek wordt ingediend, de in de richtlijn 2003/9/EG vastgestelde minimale opvangvoorzieningen voor asielzoekers ook moet verstrekken aan een asielzoeker ten aanzien van wie hij overeenkomstig de verordening 343/2003 besluit een andere lidstaat, als lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, om overname of terugname te verzoeken.

Op de tweede vraag antwoordde het Hof dat de tenlastneming van de asielzoeker verzekerd moet blijven tot aan de effectieve transfer naar de lidstaat bevoegd voor de asielaanvraag.

Noch de beslissing van de lidstaat om een andere lidstaat, die hij verantwoordelijk acht voor de behandeling van het asielverzoek, te verzoeken de asielzoeker over te nemen, noch de instemming met dit verzoek door de aangezochte lidstaat vormt een definitieve beslissing in de zin van richtlijn 2003/9. De verplichting van deze lidstaat eindigt slecht op het tijdstip waarop de verzoekende lidstaat die asielzoeker daadwerkelijk overdraagt.

De lidstaat waarop de verplichting rust om die minimale voorzieningen te verstrekken, moet instaan voor de financiële last daarvan.

(Arrest Hof Van Justitie 27 september 2012, C-179/11, 50-59.)

Het Hof gebruikte in zijn arrest meermaals de woorden: "daadwerkelijk" en "effectief".

* * *

Op 15 oktober 2013 heeft Fedasil ingevolge dit arrest nieuwe instructies uitgevaardigd.

Fedasil is van oordeel dat er sprake is van effectieve transfer wanneer de betrokkene in bezit wordt gesteld van vervoersbewijzen en het doorlaatbewijs. De invoeringstermijn van het BGV moet benut worden om de vervoersbewijzen en het doorlaatbewijs te bekomen en de opvang in een opvangcentrum wordt slechts verder gezet in de mate dat betrokkene niet in staat was zijn vervoersbewijzen en doorlaatbewijs te bekomen binnen die uitvoeringstermijn, omwille van een reden buiten de wil van de asielzoeker.

* * *

De rechtbank is van oordeel dat Fedasil hiermee zijn verplichtingen te eng interpreteert.

Het arrest van het EHRM is duidelijk. Noch de beslissing van de lidstaat om een andere lidstaat die hij verantwoordelijk acht voor de behandeling van het asielverzoek, te verzoeken de asielzoeker over te nemen, noch de instemming met dit verzoek door de aangezochte lidstaat, vormt een definitieve beslissing in de zin van de richtlijn 2003/9; alleen een effectieve overdracht van de asielzoeker door de verzoekende lidstaat stelt een einde aan diens verantwoordelijkheid om minimale opvangvoorzieningen te verstrekken. (overweging 55)

Het Hof gebruikt klare taal nl. effectieve overdracht (in het Frans transfer effectif), waarbij een daadwerkelijk transport / overbrenging naar het land dat verantwoordelijk is voor de asielaanvraag, wordt vereist.

De rechtbank stelt vast op grond van de stukken voorgelegd door partijen:

- De kennisgeving van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 19 van de verordening 343/2003. Er wordt niet vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. De kennisgeving vermeldt slechts: "dient zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse instanties." Uit de voorgelegde stukken blijkt evenmin dat de heer [redacted] reeds in bezit werd gesteld van vervoerbewijs en doorgangsbewijs.
- De heer [redacted] heeft tijdig een beroep tot schorsing en annulatie ingediend bij de RVV waarover nog geen uitspraak werd gedaan. Uit het dossier blijkt niet dat hij de procedure vertraagt; een dringend beroep was niet mogelijk vermits zij niet werden opgesloten in een terugkeercentrum.
- De heer [redacted] heeft tijdig op 21 oktober 2013, nl. voor het verlaten van het opvangcentrum, een aanvraag tot verlenging aangevraagd. Niets in het dossier laat toe aan te nemen dat hij het opvangcentrum vrijwillig heeft verlaten, integendeel. Hij heeft gevolg gegeven aan het bevel van Fedasil van 17 oktober 2013 om de opvangstructuur binnen de 7 dagen te verlaten. Het schrijven van het Onthaalcentrum Kapellen van 23 oktober 2013 is duidelijk: "...betrokkenen op woensdag 23 oktober 2013 uitgeschreven werden aangezien ze een bijlage 26quater ontvingen..."
Fedasil nam slechts 9 dagen na dit verzoek contact op met het opvangcentrum (nl. 30 oktober 2013).
- Hij heeft de zorg voor een dochter van 6 jaar.

De rechtbank is van oordeel dat er in casu geen sprake kan zijn van een daadwerkelijke transfer, zoals vereist door de richtlijn 343/2003 EG volgens het arrest van het EHRM. De heer [redacted] kan beroep doen op artikel 7§3 van de opvangwet, nl. uitzonderlijke omstandigheden betreffende het respect voor de menselijke waardigheid. (zie Arbrb Brussel, kortgeding, 24 januari 2013, stuk 9 dossier EP)

* * *

De heer [redacted] voldoet eveneens aan de voorwaarden van het KB van 24 juni 2004.

Het KB van 24 juni 2004 vereist als enige voorwaarden dat :

- het kind jonger is dan 18 jaar;
- het kind en zijn ouders, of de personen die daadwerkelijk het ouderlijk gezag uitoefenen, illegaal op het grondgebied verblijven;
- de verwantschapsband of het ouderlijk gezag bestaat;
- het kind behoeftig is;
- de ouders of de personen die daadwerkelijk het ouderlijk gezag uitoefenen hun onderhoudsplicht niet nakomen of niet in staat zijn na te komen."

Het staat vast dat deze voorwaarden vervuld waren.

De aanvraag tot materiële opvang werd op 9 december 2013 ingediend bij het OCMW. Het OCMW was van oordeel dat aan alle voorwaarden werd voldaan om toegang te krijgen tot die hulp.

De behoefte blijkt voldoende uit het sociaal verslag.

Verweerder kan dit recht niet beperken, noch voorwaarden toevoegen.

Door te eisen dat betrokkenen het land verlaten, wordt een extra voorwaarde toegevoegd.

Bovendien wordt hierdoor een daadwerkelijk beroep bij de RVV onmogelijk gemaakt.

Wat betreft de dwangsom

Er blijkt momenteel geen tekort meer aan plaatsen in de opvangcentra.

Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat Fedasil geen uitvoering zou geven aan dit vonnis.

De uitvoerbaarheid van het vonnis bij voorraad werd niet gevraagd.

De vordering is gegrond zoals hierna bepaald.

6. UITSPRAAK

Om deze redenen,
De rechtbank,

Rechtdoende op tegenspraak,
Na erover beraadslaagd hebbende,
Alle andere en strijdige conclusies verwerpend,

Verklaart de vordering in volgende mate gegrond

Vernietigt de beslissingen van Fedasil van 17 oktober 2013 en 30 december 2013.

Veroordeelt Fedasil tot het toewijzen van een opvangstructuur aan de heer [redacted] en zijn dochter [redacted], binnen de vijf werkdagen na betekening van huidig vonnis.

Wijst de heer [redacted] af van het meergevorderde

Legt de gedingkosten in toepassing van artikel 1017 tweede lid Ger.W. ten laste van verwerende partij.

Deze kosten worden begroot als volgt:

- aan de zijde van eisende partij: € 120,25
- aan de zijde van verweerder: niet begroot.

De griffier

A. BUYTAERT

De rechter in sociale zaken
werkgever

G. PODEVYN

De Voorzitter van de kamer

F. STRAETMANS

De rechter in sociale zaken
werknemer

E. MADEREEL

